

РЕШЕНИЕ

№ 22999

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12384** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл .145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Ю. К. К., гражданин на РЕПУБЛИКА Т. чрез адв. Н. Р. срещу отказ за издаване на виза D от № IST25024653/10.10.2025г., издаден от А. З. - Съветник, Консул към Генерално консулство на Република България в [населено място], Т.

В жалбата се сочи, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че актът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2 АПК - не е мотивиран, тъй като липсват фактически основания за издаването му. Според жалбоподателя изискването за предоставяне на банкова сметка неправилно е отнесено към процедурата по издаване на виза, доколкото това е документ, който следва да се представи в последващото производство по издаване на разрешение за продължително пребиваване. Навеждат се твърдения за нарушения на чл.6, 8, 13, 14 и 17 от ЕКПЧ. По същество от съда се иска да отмени обжалвания акт и присъди направените в производството разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът- Съветник, Консул към Генерално консулство на Република България в [населено място], Т., редовно призован не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.08.2025г. жалбоподателят е подал заявление № IST25024653V за издаване на виза вид "D"

(за дългосрочно пребиваване) в генералното консулство на Република България в И. /л.9/, към което е приложил документ от институция за социално осигуряване Главна дирекция пенсионно обслужване в И., удостоверяващ, че получава пенсия в размер на 47,724.22 турски лири; нотариално заверен договор за наем на имот находящ се в [населено място]; декларация от наемодателя, че е съгласен договорът да се ползва във връзка с получаване на виза тип Д и копие на личната му карта; банково удостоверение от ТЕ-Д. З. Б. - клон С. от 12.11.2025 г., удостоверяващо налични средства в размер на 6974 евро; документ удостоверяващ, че лицето няма съдебна регистрация; извлечение от гражданския регистър за жалбоподателя; застрахователна полица и копие на паспорт.

Видно от представено по делото копие на Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/, е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и с мотиви - "Не доказва достовер. услов. на заявеното пребивава. Не представя документ удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ". Отказът е връчен на жалбоподателя на 10.10.2025 г.

Съдът изиска от ДАНС съставените документи и становище по съгласувателната процедура, в отговор на което по делото е предоставена информация /л.42/, че няма изготвени писмени документи относими към воденото производство. Във връзка с процесното заявление е установено, че лицето кандидатства на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ. Апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е било установено, че попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, тъй като не е представил документ, удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на Република България, съгласно чл.23, ал.2 от ППЗЧРБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл. чл.6, 8, 13, 14 и 17 от ЕКПЧ. За да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (какъвто е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата. Във връзка с изложеното следва, че жалбата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г. от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които, се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза, е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата - "формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или

от упълномощено от него длъжностно лице". Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, предвид което законоустановената форма е спазена.

Актът е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи /л.27/и Заповед № 6/13.02.2025г на генералния консул в Генералното консулство на Република България в И..

Обжалваният отказ е издаден и при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Наредбата/ процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Отказът е мотивиран с правно основание – чл. 10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ – не доказва условията на заявеното пребиваване, а като фактически такива е посочено - Не представя документ удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, за което съдът прави извод на база представената от ДАНС справка, собствен превод с Г. преводач и от основанията за отказа- „не представя документ удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ“, тъй като жалбоподателят не изпълни двукратно дадените му указания да представи превод на заявлението си.

Според цитираната норма разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Нормата изисква наличието на множество кумулативни предпоставки - лицето да притежава виза по чл. 15, ал. 1, да е получило пенсия, да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната в размер не по-малък от минималната пенсия съгласно законодателството на Република България, осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване. Нормата на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ изисква и представяне на документи за съдимост или за криминална, или за полицейска регистрация, издадени съгласно законодателството на държавата на гражданството, на държавата на произход или обичайното пребиваване.

В Правилника за прилагане на ЗЧРБ, чл. 14 и чл. 23 от него са посочени документите, с които се доказват обстоятелствата, визирани в закона. Съгласно чл.23 заявителят следва да представи т.1. документ, издаден от компетентните органи на съответната държава, удостоверяващ, че е получил право на пенсия; т.2. документ, издаден от банка на територията на Република България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията. Жалбоподателят неправилно тълкува, че изискванията за доказване на посоченото като цел на пребиваването основание и условията на заявеното пребиваване не следва да бъдат установени още на този етап. Именно на това изискване води и извеждането му от законодателя

като нарочно основание за постановяването на отказ под нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Същественото в случая е, че жалбоподателят е представил изискуемите по закон документи. В чл. 24, ал. 1, т. 10 във вр. с ал. 2 ЗЧРБ не съществува изискване, такова каквото е посочено от административния орган, че следва да се представи „документ, удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банка, действаща на територията на РБ“. След като подобно изискване не е регламентирано в закона, то не може да се въвежда с подзаконов нормативен акт, какъвто е Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България.

Член 23, т. 1 и т. 2 ППЗЧР сочи документите, с които се доказват двете кумулативни предпоставки, визирани в хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 23, т. 1 ППЗЧРБ е свързана с първата предпоставка от чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ - правото на пенсия на чужденеца, а разпоредбата на чл. 23, т. 2 ППЗЧРБ е свързана с втората предпоставка на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ - чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната (Р № 4689 от 08.05.2025г. по адм.д. № 5457/2024г. на ВАС), което той е удостоверил с представения документ, издаден от ТЕ-Д. З. Б. - клон С.. Изразът "по която ще се получават съответните преводи от пенсията.", употребен в чл. 23, т. 2 ППЗЧРБ не визира задължение за чужденеца, към датата на подаване на заявлението му да представя някакъв нарочен документ с това съдържание. Конкретно становището на ДАНС не е свързано с преките правомощия на органа във връзка с националната сигурност. Същото има за цел да подпомогне органа с предоставената му информация, но задължение на ответника е да прецени дали е налице т. 17 на чл. 10, ал. 1 т.е. не доказва достоверно условията на пребиваването си. Трябвало е да прецени дали предложението на ДАНС е мотивирано и съответства ли на закона.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма и становището на ДАНС без собствена преценка.

Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с преценка за мотивираността на становището на ДАНС и дали следва да се съобрази същото предвид изложените по-горе мотиви. С оглед изхода на делото на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 5,11 евро държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. К. К., гражданин на РЕПУБЛИКА Т. отказ за издаване на виза D от № IST25024653/10.10.2025г., издаден от А. З. - Съветник, Консул към Генерално консулство на Република България в [населено място], Т..

ВРЪЩА преписката на ответника за ново разглеждане съобразно указанията в мотивната част.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Ю. К. К. разноски по делото в размер на 5,11 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните